

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΕΙΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα.

Τὴν ἐπομένην προσφώνησιν, ἥ ὡς λέγομεν σήμερον ἀφιέρωσιν, ἀντιγράψας ἐκ τοῦ Νέου Θησαυροῦ, ἐκδοθέντος ἐν Ἑνετίᾳ ἔτει τῷ αὐτῷ εἰς 4^{ον} (ἴδε Νεοελληνικὴν Φιλολογίαν Α. II. Βρετοῦ Μέρ. Α' σ. 14) τὴν ἐκδίδω χάριν φιλολογικῆς καὶ γλωσσικῆς περιεργίας.

Τῷ Πανιερωτάτῳ καὶ Σοφωτάτῳ

Ἀρχιεπισκόπῳ Φιλαδελφείας κυρίῳ Γαβριήλ
Σεβήρῳ τῷ ἐκ Μονεμβασίας καὶ ἐξάρχῳ πατρι-
αρχικῷ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν ἀπόφασιν τοῦ κυρίου. πανιερώτατε καὶ σοφώτατε δέσποτα. οὐδέναι πρᾶγμα εἶναι κρυπτὸν ὅπου νὰ μὴ μαθητευθῇ, καὶ εἰς φανερόν ἔλθῃ, κατ'ὡς ἐβεβαιώθῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν του πρῶτον. σαρκωθεὶς γὰρ ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν, ἐφανερώθῃ καὶ ἀπεκαλύφθῃ ὑμῖν τοῖς ἀνθρώποις, τὸ ἀπ' αἰῶνος κεκρυμμένον ἐκεῖνο μυστήριον καὶ ἀγγέλοις ἀγνώριστον. λέγω οὕτω ἡ ἄχρονος αἰδιδός τε καὶ ἀόρητος γέννησις αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ καὶ λόγου, ὡς ἂν καὶ ἡ ἐν χρόνῳ ἔνσαρκος ἀπὸ τότε προορισθεῖσα εἰς ἀναγέννησιν καὶ σωτηρίαν ἐδικήν μας, διὰ τῆς ὁποίας ἡμεῖς πάντες ἐδιδάχθημεν προσκυνεῖν ἀγέννητον πατέρα, καὶ γεννητὸν υἱὸν σὺν τῷ ἐκπορευτῷ ἁγίῳ πνεύματι, ἓνα τῇ οὐσίᾳ καὶ τρισυπόστατον

Θεόν. διὰ τοῦτο μὴ δὲ ἦτον δυνατόν νὰ κρύπτονται οἱ βίοι,
 καὶ αἱ ἐνάρετοι πολιτεῖαι ἐκείνων τῶν μακαρίων καὶ γενναίων
 ἀνδρῶν οἱ ὅποιοι ἐπολιτεύθησαν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον κατὰ
 μίμησιν αὐτοῦ τοῦ κυρίου. ἀλλὰ μάλιστα νὰ λάμπουσι καὶ
 νὰ φαίνονται πρὸς νουθεσίαν καὶ παράδειγμα ἐδικόν μας,
 καθὼς ὁ αὐτὸς ἔλεγε τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς. οὕτω λαμψάτω
 τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὅπως ἴδωσι τὰ καλὰ
 ὑμῶν ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν οὐρανοῖς.
 καὶ κατωτέρω πάλιν. ἵνα οἱ εἰσπορευόμενοι βλέπωσι τὸ φῶς,
 ἡγουν ἐκεῖνο τῆς χάριτος ὅπου αὐτὸς ἀναψεν εἰς τὰς καρ-
 δίας τῶν τοιούτων διαμέσου τοῦ ὁποίου πάντες οὕτω οἱ πρὸ
 ἡμῶν ὡς ἂν καὶ ἡμεῖς οἱ ὑστερογενεῖς οἱ ὅποιοι δὲν ἐδυνή-
 θημεν ὀφθαλμοφανῶς ἰδεῖν ὅπου ἔλαμπεν εἰς τὰς ἐνθέους
 πράξεις αὐτῶν, καὶ διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν γραφῶν ἐν αἷς
 λάμπει καὶ πάντοτε θέλει λάμψει τὸ τοιοῦτον φῶς. φωτιζό-
 μενοι τοὺς νοεροὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μας κατὰ ζῆλον
 καὶ μίμησιν ἐκείνων νὰ δυνηθῶμεν νὰ περάσωμεν τὴν
 τραχεῖαν καὶ ἀκανθώδη τοῦ κόσμου τούτου ὁδὸν. ἡ ὁποία
 ἐσκιασμένη ἀπὸ τὰ νέφη, καὶ νύκτα τῶν παθῶν γίνεται εἰς
 πολλοὺς αἰτίαι ἀπολείας. Βλέποντας δὲ ἐγὼ Φραγγῖσκος ὁ
 Πελεκάνος (ὁ μικρὸς δοῦλος τῆς πανιερώτης σου) τὸ τοιοῦτον
 φῶς παρολίγον μαραινόμενον, καὶ σχεδὸν σπινθηρίζων ὑπὸ
 τῶν προσβολῶν τῶν ἐναντίων ἀνέμων τοῦ ἐχθροῦ, καὶ φθο-
 νεροῦ τῆς σωτηρίας μας διαβόλου, ὅπου μέ μεγάλας μηχαναῖς
 ἔγειρεν εἰς τὴν τούτου σβέσιν ἢ καὶ μάρανσιν, ἐμποδίζοντας
 πολυτρόπως καθ'ἑκάστην τὴν τύπωσιν τοῦ βιβλίου τούτου
 ὀνομαζομένου Νέος Θεσαυρὸς καταδιάκρισιν τοῦ παλαιοῦ Θε-
 σαυροῦ. μέσα εἰς τὸν ὁποῖον νέον Θεσαυρὸν τοῦτον ἐμπερι-
 ἔχεται καὶ περικλείεται τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας, καὶ ἀγα-

ὧν πράξεις ἐκείνων τῶν μεγάλων καὶ ἀληθινῶν διδασκάλων Βασιλείου τοῦ μεγάλου καὶ οὐρανοφάντορος. χρυσοστόμου τε Ἰωάννου, ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Ἀθανασίου Ἀλεξανδρείας τοῦ ἀληθινοῦ θεολόγου. καὶ ἄλλων πολλῶν, οἱ ὅποιοι δεχθέντες ὅλην τὴν ἀκτίνα τοῦ νοητοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης, ὥς ἂν φωστῆρες ἀπλανεῖς ἐλάμπρυναν τὸ νοητὸν στερέωμα τῆς ἐκκλησίας τοῦ χριστοῦ, ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν ἕως τὴν δύσιν μὲ ταῖς διδασκαλίαις των ταῖς ὀρθοδοξοτάταις, ἀφανίζοντες πᾶν ὕψωμα αἰρετικὸν ἐπαιρόμενον κατὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. καὶ μετὰ καλὰ ἔργα παρακινοῦντες πᾶσα χριστιανὸν εἰς τὴν ἑαυτῶν ἀκολουθήσιν καθὼς διαβάζοντας ὁ καθ' εἰς τὸ παρὸν βιβλίον θέλει ἰδεῖ, τὰς νηστείας, τὰς χαμευνείας, τὰς σκληραγωγίας τοὺς διωγμοὺς, τὰ κακοπαθήματα, τοὺς ἐξορισμοὺς, καὶ μύρια ἄλλα μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ διὰ χριστὸν θανάτου, πάντα ἀναγκαῖα πρὸς τελείωσιν τοῦ ἀληθινοῦ χριστιανοῦ. τοῦτο βλέποντας ὡς εἶπα ἠθέλησα οὐ μόνον νὰ βοηθήσω μὲ τὴν συνδρομὴν μου, εἰς τὴν ἀδυναμίαν τῆς κληρονομίας τῆς Ἑλένης Βάρελι (ἣ ὅποια εἶχε τὴν φροντίδα τῆς τυπώσεως τοῦ παρόντος βιβλίου) ἀλλὰ καὶ μὲ καθ' ἑλπίς κόπον καὶ ἐξοδον, καὶ ἄλλην σπουδὴν. καὶ τοῦτο διὰ ζῆλον θεῖκον καὶ ἀγάπην ὑπερβάλλουσαν ὅπου ἔχω διὰ τὴν ὠφέλειαν τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀπλῶς καθ' ἑ ἄλλου ὁμογενοῦς μου χριστιανοῦ, καταμίμησιν ἐκείνου τοῦ πτηνοῦ ὀνομαζόμενον πελεκᾶνος, τοῦ ὁποίου φέρω τὴν ἐπωνυμίαν. τὸ ὅποιον καθὼς λέγουσι οἱ φυσιολόγοι χύνοντας τὸ ἰδιὸν τοῦ αἵμα ἀπάνω εἰς τοὺς θανατωμένους νεοττοὺς του τοὺς ἀναζωογονεῖ, κινούμενος ἀπὸ σφοδροτάτην ἀγάπην. καὶ διὰ νὰ εἰπῶ καλύτερα κατὰ τὸν ἀληθινόν πελεκᾶνον τὸν χριστὸν ὁ ὅποιος ἔχυσεν ἀπάνω εἰς τὸν σταυρὸν τὸ τίμιόν

του αἵμα καὶ μᾶς ἀναζώωσεν ὅπου ἡμεστεν θανατωμένοι ἀπὸ τὸν νοητὸν ὄφιν μὲ τὴν ἁμαρτίαν. δείχνωντάς μας διὰ ὠφέλειαν κοινὴν ὁ καθεὶς μας νὰ μὴν προκρίνομεν οὐδέν· πρᾶγμα πρόσκαιρον. Λοιπὸν ἔστωντας ὅπου μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ νὰ ἐτυπώσῃ καὶ εἰς φῶς νάλῃεν ὁ νέος οὗτος θησαυρὸς εἰς ὠφέλειαν παντὸς χριστιανοῦ ὡς εἶπον εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκονται τόσα ἀγαθὰ σωριδὸν καὶ πλούτη πνευματικά. καὶ ἐπειδὴ νὰ δέεται ἄνθρωπον ἀρμόδιον καὶ ἄξιον εἰς τὴν ἀνοιξιν καὶ διανομὴν τοιούτου πλούτου, ἔκρινα οὐδέν· ἄλλον, εἰ μὴ τὴν σοφωτάτην καὶ μακαρίαν σου ψυχὴν πανιερώτατε δέσποτα· ἢ ὁποῖα εἰς τοὺς καιροὺς τούτους φέρει τὰ πρωτεῖα εἰς τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων κατὰ πάντα, οὗτου κατὰ τὴν φυσικὴν εὐγένειαν ὡς ἂν καὶ τὴν κατὰ ἀξίαν ἐκκλησιαστικὴν, καὶ διὰ νὰ εἰπῶ καλύτερα ὑπάρχει λείψανον καὶ ἀπεικόνισμα τῶν μακαρίων ἐκείνων ἀνδρῶν κατὰ πάντα ὅμοιον, κατὰ τε εὐσέβειαν καὶ ἐνάρετον πολιτείαν. δέχθητι λοιπὸν τὸν πόθον καὶ τὴν εὐλάβειαν ἣν ἔχω πρὸς τὴν σὴν πανιερώτητα ὁ δοῦλος σου μοιράζοντας μὲ τὸν λόγον τῆς τὸν πλούτον τὸν ψυχωφελὲς τοῦ νέου θησαυροῦ τούτου τοῖς ὑπηκόοις πᾶσι τῆς σῆς πανιερώτητος, ἐμὲ δὲ ἀξιῶνοντας τῆς αἰτήσεως ὑποσχομένου μου εἰς τὸ ἐξῆς εἰς πᾶσαν ὠφέλειαν τοῦ γένους: — ἔρρωσο: Ἐνετίησιν ἀχλή· ἔτος τὸ σωτήριον: Ἰουλλίου. ιε'.

Δοῦλος ταπεινὸς τῆς πανιερώτης σου Φραγγίσκος ὁ Πελεκᾶνος εἰς ὄνομα τῆς κληρονομίας τῆς Ἑλένης βάρε· (γρ. Βαρέ· ἀρχαία οἰκογένεια τῆς Κερκύρας.)